17 Δεκεμβρίου 2013

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθεϊτης: Έτσι ανακαλύπτεις τον Χριστό

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθεΐτης-Αριζονίτης

Σας έχει τύχει να θυμώνετε στο δρόμο, αν ακούτε κάποιον να βλασφημεί; Έχετε νιώσει πίκρα αν ειρωνεύεται κάποιος τα θεία;

Σας κατακρίνουν γιατί μιλάτε συνεχώς για το Θεό ή γιατί αντιμετωπίζετε με αγάπη τους γύρω σας;

Ακόμα κι αν έχετε με τη σκέψη σας καταδικάσει όσους το έπραξαν, αλλά κι αν νιώσατε καταδικασμένοι από τους γύρω σας, σκεφτείτε πως κανείς δεν είναι τέλειος. Πραγματικά, ο φιλεύσπλαχνος Κύριος ανύψωσε την ανθρωπότητα, απαλλάσσοντάς την από την αμαρτία. «Εκείνος που πετάει το λιθάρι προς τα πάνω, το ρίχνει στο κεφάλι του» (Σοφ. Σειρ. 27:25). Εκείνος δηλαδή που πετάει μια πέτρα προς τα πάνω, δέχεται τελικά δυνατό χτύπημα στο κεφάλι του, γιατί η πέτρα δεν θα μπορέσει να διασχίσει τον ουρανό, αλλά θα επιστρέψει σ' αυτόν που την πέταξε (Μονή Παρακλήτου).

Πρακτικά, όταν κάποιος βλασφημεί, γίνεται υποχείριο της αμαρτίας, γιατί στηρίζεται στον εαυτό του, αναζητώντας ο δόλιος να λύσει μόνος του το όποιο πρόβλημά του.
Οι πατέρες αναφέρουν ότι ο βλάσφημος που έπεσε μοιάζει με φορτωμένο ζώο, γιατί δεν μπόρεσε να βαστάξει το φορτίο του θυμού του. Όμως, «τίποτε δεν είναι πιο άνανδρο από το να κάνεις τον γενναίο ενάντια στο Θεό» (Σκέψεις Πασκάλ).

Εντούτοις η παραπτωματική μας συμπεριφορά δεν μας στέρησε το δικαίωμα να

επιλέγουμε ελεύθερα αν θα ζούμε στην αλήθεια ή το ψέμα. Η αλήθεια είναι μόνο ο Χριστός και ο σκοπός του ανθρώπου είναι η Παραδείσια σωτηρία. Ψέμα είναι η ψυχρή και παγερή αδιαφορία μας απέναντι στο συνάνθρωπό μας, μια και με την επιφανειακή αγάπη μας δεν καταφέρνουμε να τον βοηθήσουμε να βρει το δρόμο, ώστε να απαλλαγεί από την πνευματική ασθένεια, την αμαρτία. Κι η οδός λέγεται μεταμέλεια και μετάνοια.

Εξάλλου, όταν πλησιάζεις με συντριβή και μετάνοια το Σωτήρα, ικετεύεις με προσμονή Εκείνον που ίασε την ανθρώπινη ψυχή. Γι αυτό και ο φιλεύσπλαχνος Κύριος ανταποκρίνεται στην παράκλησή σου.

Κυρίως το στοργικό Του βλέμμα κινείται με αγάπη προς κάθε ανθρώπινο πλάσμα. Κι είναι σημαντικό κι εσύ ο άνθρωπος να αντιμετωπίζεις με αγάπη, χρηστότητα και μεγαλοψυχία τον πλησίον, εφόσον «η ευγένεια ψυχής είναι καθοριστικό στοιχείο της καλής συνεργασίας» (Λαϊκή ρήση). Για να ακολουθήσεις το μονοπάτι που οδηγεί στο Χριστό, χρειάζεται ευγένεια ψυχής και καλοσύνη: «Η αληθινή ευγένεια είναι σαν το καθαρό χρυσάφι που δεν σκουριάζει ποτέ», έλεγε ο Βίκτωρ Ουγκώ. Μα και μια λαϊκή παροιμία μας λέει: «Ο καλός τρόπος βγάζει το θεριό από την τρύπα του».

Και μήπως θηρίο δεν είναι ο άνθρωπος, αν δεν ανακαλύψει πως η γαλήνη της ψυχής εκπορεύεται από τον ίδιο το Χριστό;

Πώς ο άνθρωπος να απαρνηθεί τον εαυτό του και να υποταχθεί σε Εκείνον που μας απάλλαξε από τα εσωτερικά μας τραύματα; Αλήθεια, όταν η ψυχή συνδέεται με την αμαρτία, νοσεί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα που φέρνει στο φως τη θεραπεία της άρρωστης ψυχής μας είναι η παραβολή του παραλυτικού της Καπερναούμ (Μάρκου β, 1-12). Εκεί αποδεικνύεται πως οι φυσικές μας ασθένειες είναι οι συνέπειες της αμαρτίας.

Ο μεγάλος άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς έλεγε ότι ο παράλυτος δείχνει ότι η ψυχή νοσεί κι ότι οι τέσσερις άνθρωποι που τον μεταφέρουν από τη στέγη του σπιτιού είναι οι αρετές του μετανοούντος ανθρώπου: αυτοκριτική, εξομολόγηση, διάθεση απομάκρυνσης από την αμαρτία και η θερμή προσευχή.
Η οροφή που διαλύεται είναι το μυαλό μέσα στον εγωισμό, που δεν επιτρέπει τη μετάνοια. Γι’ αυτό και όταν θεραπεύεται η ψυχή, μεταφέρει μόνη της το σώμα της (το κρεβάτι της). **Γιατί, αν η αμαρτία είναι τραύμα, η μετάνοια είναι το φάρμακο της. Έτσι, όταν ο άνθρωπος ανακαλύπτει το Χριστό, μετανοεί για την αμαρτωλότητά του και ανακαινούται.**

Ίσως το περίεργο μοναστικό ρητό να κρύβει μέσα του τη διέξοδο του ανθρώπου

από την απελπισία, τη μοναξιά και την αβεβαιότητα: «αν πεθάνεις πριν πεθάνεις, δεν θα πεθάνεις, όταν πεθάνεις»: αν απαλλαχτείς από τον εγωιστικό εαυτό σου πριν από το βιολογικό σου θάνατο, δεν θα βρεις τον αιώνιο θάνατο μακριά από το Θεό, όταν επιτελεστεί ο σωματικός θάνατος. Κι έπειτα, η πίστη, η ελπίδα κι η αγάπη είναι οι λυχνοστάτες της εν Χριστώ ζωής, μια και η καθημερινότητά μας έχει ανάγκη την υπομονή, την ταπείνωση, αλλά και το «Κύριε, ελέησον».

Λύτρωση μοναδική η κολυμβήθρα της εκκλησίας, εφόσον μέσα στο χώρο της αναβαπτιζόμαστε ψυχικά και θεραπευτικά μέσω της Θείας λειτουργίας. Μεσίτριά μας η Παναγία: Πηγή υπάρχεις αληθώς, ύδατος ζώντος Δέσποινα· εκπλύνεις ούν νοσήματα, ψυχών σωμάτων χαλεπά, εν τη προσψαύσει μόνη σου ύδωρ της σωτηρίας, Χριστόν η προχέουσα.

(Δέσποινα, αληθινά υπάρχεις ως πηγή ζωντανού νερού· καθαρίζεις λοιπόν τις επικίνδυνες αρρώστιες των ψυχών και των σωμάτων, επειδή μόνη σου και με το απαλό άγγιγμά σου ξεχύνεις μπροστά μας το Χριστό, το νερό της σωτηρίας).

Η ανακάλυψη του Χριστού σημαίνει να κάνεις την ψυχή σου οίκο Κυρίου, σηκώνοντας το Σταυρό του Γολγοθά σου. Κι όταν το φως της ανάστασης το κρατάς μέσα σου αναμμένη δάδα, δεν υπάρχει φόβος, εφόσον ζεις ήδη στην νέα Ιερουσαλήμ, ελεύθερος κι ευτυχισμένος. Ποιος είναι ελεύθερος άνθρωπος; «Εκείνος είναι πραγματικά ελεύθερος ο οποίος υπακούει και συμμορφώνεται στο θέλημα του Θεού. Πάντοτε το όχι στην αμαρτία. Πάντοτε το ναι σε ότι μας ζητεί ο Χριστός (Κυριακοδρόμιο τόμος 5ος, Εκδόσεις Σωτήρ)».

Και ποιος είναι ο ευτυχισμένος άνθρωπος; «Μακάριος ός κρατήσει καί ἐδαφιεί τά νήπιά σου πρός τήν πέτρα: ευτυχισμένος είναι όποιος θα συντρίψει τις αμαρτίες του με την πέτρα – τον Χριστό – όσο είναι ακόμη μικρές.» (Ψαλμ. 136,9).

Μακάρι ο φιλάνθρωπος Κύριος να δίνει δύναμη στον καθένα μας, ώστε όχι μόνο να θαυμάζουμε το Δημιουργό μας μέσα από το μεγαλείο της φύσης, αλλά και με την προσευχή να ανακαλύπτουμε το Χριστό: «Κύριε Ιησού Χριστέ, δώρησέ μας αληθινή, δακρύβρεκτη μετάνοια.
Εσύ μάς έμεινες μοναδική Ελπίδα σωτηρίας. Είσαι η Αλήθεια μέσα σε τόσα ψέματα. Είσαι η Χαρά μας μέσα σε τόσες θλίψεις. Είσαι η Λύτρωσίς μας μέσα σε τόση αμαρτία. Είσαι η Ειρήνη μέσα σ’ ένα κόσμο τόσο ταραγμένο. Δόξα στη μακροθυμία και στην Ανοχή σου, Κύριε. Αμήν»

Πηγή: agioritikovima.gr